

εκ φριβουργίας, ημ 31. Ιουνίου
1910.

Φίλε Κυρίε Δημαρχίε

Ἐλάβον τὴν ἐπιτολὴν ὑμῶν. Ἀλλὰ λυπούμαι
ὅτι εἶναι δύσκολον δι' ἐμὴν γράψαντα περὶ τῶν
ἑλλητικῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν
κινήσεων ἐν τῇ Τουρκίᾳ. Ὡς ἐν ἡγεμονίᾳ
ὁ ἄρχιεπίσκοπος εἶναι μεγίστη ἀδικία. Ἀλλὰ δι'
Εὐρωπαϊκὰς συνήσεις δὲν θέλουν νὰ ἀφ' ἑαυτοῦ
ῥησιν. Καὶ εἰς τὴν θέλουν νὰ γράψω περὶ τούτου
καὶ τοῦ θέλουν νὰ ἀπαρνηθῶ. αὐτὸ εἶναι
ἐσωτερικὸν πλῆγμα τῇ Τουρκίᾳ καὶ οὐδέποτε
δὲν ἡμποροῦν νὰ ἐκφυγῶσι. Ῥωσὶν καὶ
περὶ τὴν Τυβητίαν καὶ τὰς ἀδικίας εἰς
ἀρμενίαν, ἀρμενίαν καὶ τὴν ἐκκλησίαν, οὐδέποτε
ἐμὴ δόξα, ἀρμενίαν. Ἰσχυροὶ εἰς τὴν
νὰ ἐκ τῶν βοήθων τὴν δίκην καὶ αὐτὴν δὲν νταρν.
Ἀποδείκνυται εἰς τὴν καὶ ἄλλον ἄρδον ὁ ἐν ἑαυτοῦ
Μετὰ τὴν ἐκδοσὶν οὐδέποτε ὁ ἐν ἑαυτοῦ

ἐν Κυρίῳ δούλῳ
Μαξιμίλιανος, ἀρχιεπίσκοπος ἑκκλησίας

Τῷ

Κυρίῳ

Κυρίῳ Δημαρχίᾳ, γραμματεὶς τῇ Α.
Μ. τῇ Βασιλείᾳ, τῶν ἑλλητικῶν καὶ
καθ' ἑαυτοῦ.

Greece.

ἐν Ἀθῆναις.
εἰς τὰ ἀδελφὰ.